

ikke nogen Grund. Naar vort System virkelig er saa fuldstændig trængt ind i Bevidstheden, saa giver det jo iøvrigt Sikkerhed for, at det franske System, der er saameget lettere, ogsaa vil trænge ind i Bevidstheden; i saa Henseende kunne vi altsaa være rolige. Den næste Grund er de store Ubequemmeligheder og Pengeoffre. Det kan ikke være Kommissionens Mening, at Ubequemmelighederne indtræde, efterat Systemet er blevet gennemført; thi saa indtræde jo netop for Alle — med Undtagelse af Verelererne, der ganske vist beholde den Ubequemmelighed, at der ventes færre Penge hos dem — saa indtræde de store Lettelser. Det maa altsaa være om Ubequemmelighederne i Overgangstiden fra det ene System til det andet, at Kommissionen taler. Ja, det er en ubestridelig Sandhed, at Overgangstiden er mindre beqvem ikke alene for Montguardainen, men for alle Andre; det er ikke beqvemt samtidig at have to Montsystemer. Men det er jo en Grund, der ikke vedkommer det franske System mere særlig end alle andre Systemer. Skulde denne Ubequemmelighed i Overgangstiden være en Hindring, saa maatte vi jo til Verdens Ende blive staaende ved det System, vi have. Naar man vil indføre en eller anden stor Foranstaltning, er der altid Ubequemmeligheder at overvinde; da gjælder det netop om ikke at flye det Arbejde, som i saa Henseende skal præstere. At det koster Penge at gaae over fra det ene System til det andet, følger af sig selv; det behøvede man ikke at fortælle, især naar man undlader at gjøre opmærksom paa den betydelige Fordeel, der vil være forbunden med at faae en mindre Mønteenhed. Endelig komme vi til, hvad der synes at være Kommissionens Hovedgrund, at Forandringen vil skade vore Omsetningsforhold til Nabolandene. Dette er ikke forstaaeligt. Er det ikke saa, at Tydskland, som jo er det Land, med hvilket vi vel staae i den livligste Handelsforbindelse, staaer i nok saa livlig Handelsforbindelse med Frankrig; at det handler med Schweiz, Nederlandene, Belgien og Italien. Men alle disse Lande have jo det franske System. Hvorfor skulde det da ikke kunne handle med os, fordi vi havde samme System? Det maatte

jo snarere synes at være en Lettelse for Tydskland, at endnu et Land antog det System, som findes i saa mange af dets Nabolande. Skulde det virkelig være Tydskland saa kjært at handle i vore Rigsdaler og Mark? Saa er det forunderligt, at det saagodt som altid for den aldeles overveiende Deel tvinger os til at handle med sig, ikke i vor Mønt, men derimod i Thaler eller Banko. Hvad Sverrig og Norge angaar; staae de jo begge i betydelig Handelsforbindelse med Frankrig tiltrods for dets Møntsystem, og de ville altsaa ligesaagodt kunne handle med os, naar vi antage det. Jeg tillader mig saaledes at paastaae, at naar først hertillands det franske Møntsystem er indført — herpaa lægger jeg Vægt — da vil det ikke forarsage Handlen den mindste Ulempe; tværtimod.

Kommissionen gaaer derefter over til at tale om Maalsystemet og erklærer, at imod dette gjælde de samme Indvendinger, som ere fremsatte ved Møntsystemet. Fra Kommissionens Standpunkt er det maaskee rigtigt med Hensyn til Ubequemmeligheden, Besøstesteligheden og Banskfeligheden ved Handlen. Men det er til det Yderste urigtigt at sige, at det danske Maalsystem er fuldkommen trængt ind i Befolkningens Bevidsthed. Hvad vil det sige, at et System er trængt ind i Befolkningens Bevidsthed? Vil det ikke sige, at man har en klar Forestilling derom, en Forestilling, som man kan meddele Andre uden at have Redskaberne ved Haanden, at der er et Udgangspunkt, ved hvis Hjælp man kan finde sig til Rette? Men vort nuværende System har slet intet Udgangspunkt; det er i den samme primitive Tilstand, som da det blev grundlagt for snart 200 Aar siden; det er et Complex af Tilfældigheder, og det er saa langtfra, at det er trængt ind i Befolkningens Bevidsthed, at der ikke findes Nogen, der kjender det tilfulde i alle dets Enkeltheder. Hvem erindrer f. Ex., hvor stor en Deel en Tjæretønde er af en Øltønde, en Øltønde af en Korntønde, en Korntønde af en Alm, eller en Alm af en Kulltønde? Sagen. Vi maale Korn og Frugter i en Tønde, der har 144 Potter, og „uden Top“, men derimod maale vi Æbler, Pærer og Rødder, skjøndt disse ogsaa synes at være Frugter, med „lovlig